

Ar kada nors susimąstėme, kiek energijos atima nuolatinis savęs pačių vertinimas kitų žmonių akimis, net aplinkinių, ir bandymai gyventi pagal kitus?

Jei tik imame lyginti save su kitais – visada jaučiame neigiamumą, ir dažniausia – neprilygstame. Laukiame pritarimo savo minčiai ar sprendimui – ir nesulaukiame, tada jaučiamės nepakankamai geri. Net bijome suklysti – nes kiekviena klaida mums atrodo kaip nepilnavertiškumo ir baimių įrodymas...

Sumenkiname save – nes atrodome kažkame nepakankami. Ir net jei pavargstame nuolat taip gyventi su savimi ir kitais – nežinome, ar tai įmanoma pakeisti ateičiai... Taip gal ir šeimos gyvenime ir sugyvenime, su kantrumo skola.

Mintimis nukeliaukime prie tobulos, idealios šeimos modelio... Šiandien, ir visame kalėdiniame laike, žiūrime į Šeimą, kurią vadiname “šventąja”. Ar galėtume įsivaizduoti Juozapą su Marija būnant su ramybe ir džiaugsmu, kaip kad paveikslėliuose pavaizduoja jus? Jų aplinkoje, jų pačių širdyje ir mintyse, dieną ir naktį, tvyravo vien tik neramybė ir net mirties poskonis...

Buvo priešinguose vertinimuose, nesaugumo jausme... Jiems tiesiog turėjo nuo viso to pabėgti, atsiritoti, kad išsaugotų save pačius ir Tą, kurį laikė rankose.

Jei tik mokėtume klausyti savo širdies, ne kitų, ir atsiritoti nuo visų netikrumų..., jei tik būtume jautrūs ir paklusnūs balsams iš Dangaus..., jei tik išdrįstume gyventi save ir kitus gerbdami ir priimdami, o ne save ir kitus apkraudami, – mūsų šeimos irgi būtų vadinamos “šventosiomis”. Kantrumo ir ramybės mums visiems!

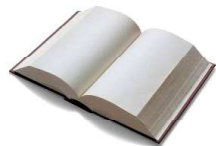

**“ Jūsų širdyse
teviešpatauja Kristaus
ramybė.
Kristaus žodis
tegyvuoja jumyse
vaisingai.”**

(Kol 3, 15a, 16a)

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Sir 3, 2–6. 12–14; Ps 127, 1–6. 3. 4–5; Kol 3, 12–21

Psalms atliepas

Laimingi, kurie pagarbiai Viešpaties bijo
ir laikosi Jo kelio!

Evangelija pagal Matą (2, 13–15. 19–23)

Išminčiams iškeliavus, štai pasirodo Juozapui sapne Viešpaties angelas ir sako: „Kelkis, imk kūdikį su motina ir bėk į Egiptą. Pasilik ten, kol tau pasakysiu, nes Erodas ieškos kūdikio, norėdamas jį nužudyti.“ Atsikėlęs nakčia, Juozapas pasiėmė kūdikį ir motiną ir pasitraukė į Egiptą. Ten jis prabuvo iki Erodo mirties, kad išsipildytų Viešpaties žodžiai, pasakyti per pranašą: Iš Egipto pašaukiau savo Sūnų.

Erodui mirus, štai Viešpaties angelas pasirodo per sapną Juozapui Egipte ir sako: „Kelkis, imk kūdikį su motina ir keliauk į Izraelio kraštą, nes jau mirė tie, kurie tykojo kūdikio gyvybės.“ Tuomet Juozapas atsikėlė, pasiėmė kūdikį ir motiną ir pargrįžo į Izraelio žemę.

Išgirdęs, jog Archelajas valdo Judėją po savo tėvo Erodo, pabūgo ten vykti. Įspėtas sapne, nukeliavo į Galilėjos sritį ir apsigyveno Nazareto mieste, kad išsipildytų pranašų žodžiai: Jį vadins Nazarėnu.

Evangelijos komentaras:

Bažnyčia regis suvokia, jog Kalėdos ne vien džiaugsmas ir linksmybės. Šiandien liturgijoje džiaugiamės Šventąja Šeima, kuri, beje, susiduria su įvairiais sunkumais. Juozapo šeimos pavojai ir sunkumai tampa tarsi užuomina apie tamsiąją, skausmingąją Kalėdų pusę, be kurios ši šventė būtų ir nepilna, ir netikra. Skamba kilnūs žodžiai apie Dievo meilę, apie laimę, kurią atnešė žmonijai Jėzaus gimimas, apie ramybę, o už bažnyčios durų susiduriame su kieta tikrove, dažnai tamsia, žiauria ir jau nebetikime nei tą meile, nei tą laime.

Ir šiandien, kada švenčiame Šventosios Šeimos šventę, kada mintyse piešiame Marijos, Juozapo ir mažo Kūdikėlio paveikslą, tokį mielą, šiltą, jaukų, šventą, – pasidaro gera, smagu; bet vos tik prisimenam savąją šeimą, – taip imame ir apsiniaukiame...

Tad ką daryti, kad nebūtų prarajos tarp mūsų išpažįstamo tikėjimo ir gyvenimo patirties.

Pats Šventasis Raštas ateina mums į pagalbą. Prisiminkime visus įvykius, kurie lydėjo Jėzaus gimimą, o ne tik tuos, kurie gražūs, poetiški, malonūs. Jėzaus gimimas tvarte, gyvulių ēdžiose, tai nebuvo spektaklis ar dieviškojo asmens kaprizas. Jėzus nebuvo lyg tas Marko Tveno apysakos princas, susikeitęs drabužiais su elgeta ir lemiamu momentu vėl laimingai tapęs princu. Žiūrėdami į mūsų išpuoštas prakartėles, nepasakytume, jog ten kvepia vargu. Bet Dievo Sūnus pasirinko žmogaus gyvenimo kelią, kuriame yra visko, ir ėjo juo iki pat mirties. Tuoj po Kūdikio gimimo Jo šeima buvo priversta bėgti į Egiptą nuo Erodo persekiojimų. Jie tampa politiniais pabėgėliais, be pastogės, be lėšų, o įsūtęs Erodas tuo tarpu išžudo visus Betliejaus berniukus. Poetiškoji Betliejaus žvaigždė nusidažo nekaltu krauju. Motinų verksmas užgožia angelų garbinimo giesmę...

Šios Jėzaus gimimo aplinkybės, tarsi kalba mums, jog Dievas ateina pas žmogų ne tik džiaugsmo ir laimės valandą, bet yra visada kartu, taip pat ir varge, įvairiuose sunkumuose. Jis ateina į mūsų kasdienį gyvenimą, į patį jo sukūrį, kur nėra nei žvakučių, nei ramybės. Jis ateina, kad dalintųsi mūsų likimu, nepameluotu ir nepagražintu.

Jeigu mes nepriimtume Kalėdų žinios, kad Dievas yra visada kartu su mumis, mes neturėtume nei džiaugsmo, nei ramybės, nei paguodos, kas padeda mums pakelti ir nelengvą kasdienybės realybę. Jėzus, kartą atsigulęs į ēdžias Betliejaus tvarte, anaiptol ne dangiškų patalų ir mummyse ieško. Jis eina ir ieško tos vietos, kuri nėra nei graži, nei puošni, į kur galėtų įeiti nesibeldamas ir nelaukdamas už durų (kaip savas ar draugas). Tik čia, tikruose, nepadailintuose mūsų gyvenimų namuose, priimtas Dievas yra savas su savais, tampa ir silpnas, ir pažeidžiamas, kaip ir mes, kartu su mumis ir dėl mūsų.

Šventoji Šeima – krikščionių šeimų modelis

Šventasis Raštas beveik nieko mums neužsimena apie pirmuosius Jėzaus vaikystės metus. Viskas, ką žinome, yra laikinas apsisostijimas Egipte, sugrįžimas į Nazaretą ir įvykis, kai dvylikametis Jėzus piligrimystės su tėvais į Jeruzalę metu, pasiliko šventykloje su rašto aiškintojais. Liturgijoje Bažnyčia trumpai ir greitai prabėga šį Jėzaus gyvenimo periodą.

Šeimų byrėjimas praėjusį šimtmetį ir dabartinio pradžioje paskatino popiežius, ypač toliaregiškąjį Leoną XIII, įtraukti Šventosios Šeimos išskilmės

šventimą į liturginį kalendorių su viltimi, kad tai įdiegs krikščionių šeimoms nuolankią meilę ir atsidavusią ištikimybę, kurios charakterizuoja šeimą iš Nazareto. Pirmasis Bažnyčios tikslas iškeliant ir skatinant šią šventę yra pristatyti Šventąją Šeimą kaip modelį ir pavyzdį visoms krikščionių šeimoms.

Kiekviena Santuoka numato vaikų gimimą. Nors Marija ir Juozapas nebuvo susivieniję kūnišku būdu, jų Santuoka buvo tikra, neišardoma, išskirtinė vienybė, visiškai pajungta vaiko augimui. Marija ir Juozapas buvo susivieniję tam, kad dovanotų Jėzų pasauliui, apsaugotų ir užaugintų Jį. Jie turėjo tik vieną vaiką, bet Jis savyje talpino visą žmoniją, taip kaip Izaokas, vienintelis vaikas, išpildė Dievo Abraomui duotą pažadą apie nesuskaitomą daugybę palikuonių.

Kaip tėvas Juozapas buvo vienas pirmųjų savo sūnaus religinio gyvenimo mokytojų. Tikėtina, kad Juozapas buvo pirmasis, pas kurį Jėzus atėjo su savo klausimais. Tad Jėzaus supratimas apie Dievą kaip apie Jo dangiškąjį Tėvą, buvo formuojamas ne tik Juozapo asmeninio gyvenimo pavyzdžiu, bet ir jo atsakymų į Jėzaus klausimus. Juozapo tikėjimas buvo vienas iš Jėzaus tikėjimo pamatų. Šventoji Šeima laikėsi religinių Izraelio įstatymų; ji kasmet su kitomis žydų šeimomis ėjo į piligrimystę Jeruzalėn, atliko visas įstatymo nusakytas prievoles.

Tačiau Juozapo figūra dingsta iš Evangelijų Jėzui pradėjus savo tarnystę. Kas nutiko Jėzaus globėjui? Tradicija sako, kad tuo laiku, kai Jėzus pradėjo mokyti, Juozapas mirė. Tik trumpai pasirodęs Evangelijų pasakojime, nepalikęs jokių žodžių, Juozapas gyveno tylų tarnystės Dievui gyvenimą, kuris išlieka mums beveik nežinomas. Tai tikrai buvo nusizeminimo gyvenimas. Šiandien daugelis krikščionių atlieka paslėptus gailėstingumo darbus. Visi tokie tylūs meilės veiksmai žymi krikščioniškąjį gyvenimo būdą. Net jeigu niekas kitas nemato tų kilnių poelgių, jus mato Dievas.

Šiandienos šventė demonstruoja Kristaus nusizeminimą ir paklusnumą bei pagarbą ketvirtajam Dievo įsakymui, tuo pačiu pabrėždamas mylintį Jo tėvų rūpestį, pasireiškiantį Jo globoje. Palaimintasis popiežius Jonas Paulius II 1989 m. išleido Apaštališkąjį paraginimą Redemptoris Custos (Išganytojo globėjas), kuris buvo skirtas šventojo Juozapo asmenybei ir misijai Kristaus ir Bažnyčios gyvenime. Praėjus šimtmečiui jis reziumavo popiežiaus Leono XIII mokymą, kuriam šv. Juozapas „šviečia virš visos žmonijos savo didingu orumu, nes per dieviškąją valią jis tapo Dievo sūnaus globėju ir buvo Jo tėvas tarp žmonių.“ Popiežius Leonas XIII tęsė: „Juozapas tapo globėju ir oficialiu dieviškų namų gynėju ir galva. Todėl verta ir natūralu, kad kaip jis tarnavo visiems šeimos poreikiams Nazarete ir gaubė ją savo apsauga,

Bartolomé Esteban Murillo: „Šventoji šeima interjere“

Šventosios Šeimos sekmadienis

Šiandien, kalėdiniam laikui, švenčiame Šventosios Šeimos šventę, žiūrėdami į Ją, atradę prakartėlėje. Ši šventė kviečia apmąstyti nuostatų žmogiškų ir dieviškų savybių derinį, kurį atrandame ir savo šeimose.

Dalyvaudami Eucharistijoje, Dangaus palaiminimo melddami savo šeimoms, būtina ir patys linkėjime laimės ir tikro gyvenimo savo šeimoms. Visa tai išsakykite Dievui ir dėl mūsų Bažnyčių bendruomenių kaip šeimoms sugyvenimo.

Viešpatie Jėzau, kuris trisdešimt metų gyvenai Nazarete, Juozapo ir Marijos šeimoje, ir savo buvimu laimėjai jų, o dabar ir mūsų šeimas, kad būtume sustiprinti ir suvienyti Tavo Meile, meldžiame Tave, - ir toliau nuolat laimink šeimas ir būk su mumis! Pasilik kartu sava šviesa ir malone. Palaimink mūsų darbus ir apsaugok mus nuo ligų bei visokio blogio, suteik mums drąsos išbandymų dienos ir ištvėmės kasdien kartu nešioti visus sunkumus, kurie tik užklups. Lydek mus visada dieviškąja savo pagalba, kad galėtumėme ištikimai kartu atlikti savo darbus čia, žemėje, ir paskui visi su amžinu džiaugsmu susitiktume Tavo Dangaus karalystėje. Amen.

Padėkos Eucharistija, baigiant 2025 metus

Baigiantis 2025 jubiliejiniam metams, kaip kasmet visi mes apmąstome, prisimename kaip gyvenome šiuose metuose, kas juose nutiko, kaip sekėsi ir pan., ir už viską viską esame dėkingi – Dievui ir kitiems žmonėms, su kuriais buvome kartu, su jais gyvenome, ar buvome sutikę...

Tad gruodžio 31 dieną, trečiadienį, 18 val., Šlienavos bažnyčioje, švęsime padėkos Eucharistiją, kartu ir dėkosime Dievui už visa tai, ką patyrėme šiuose metuose. Prisiminsime ir padėką išsakykite taip pat vieni kitiems. Didelė dovana ir didelis džiaugsmas yra būti kartu, nesijausti tuščiai, – už tai vis ir padėkokime visai!

taip dabar turėtų savo dangiškos globos apsiaustu apdengti ir ginti Jėzaus Kristaus Bažnyčią. Ne taip seniai palaimintasis popiežius Pijus IX paskelbė šv. Juozapą Katalikų Bažnyčios globėju.

⇒ Šventosios Šeimos liturginė šventė mums kalba apie mylintį rūpestį, kurį mes turime perimti iš Jėzaus žemiškųjų tėvų ir teikti Kristaus Kūnui. Marija ir Juozapas rūpinosi Jėzaus fiziniu kūnu. Sekdami jų pavyzdžiu, mes galime rūpintis Jo Mistiniu Kūnu, Bažnyčia, ir taip pat Eucharistija, kurią Jis mums patikėjo. Jei Marija tam tikru būdu buvo pirmasis istorijoje tabernakulis (Jonas Paulius II Ecclesia de Eucharistia, nr. 55), tuomet mes esame tabernakuliai, kuriuose mūsų Viešpats Jėzus norėjo asmeniškai apsigyventi eucharistiniu pavidalu, patikėtu mums. Tad galime mokytis iš Marijos ir Juozapo! Ar jie kada nors žiūrėjo pro pirštus į rūpinimąsi Jėzaus fiziniu buvimu? Joks dėmos kiekis, joks meilės veiksmas ir adoruojanti pagarba nebūs per didelė! Netgi priešingai, mūsų adoracija ir pagarba visad bus menka prieš didžiulę dovaną, ateinančią pas mus Šventojoje Eucharistijoje.

Pagal užsienio šaltinius parengė Monika Midverytė OFS

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.